

Obraz dne

Oheň - olej na plátně (1938)

Oheň je jedno z děl ze stejnojmenného cyklu. Ten satiricky reaguje na tehdy sílící fašismus a nacismus. Poslední část měla zobrazovat vítězství nad fašismem, ale to, bohužel, už Čapek nestihl.

Co bylo jest a bude

Včera byl den skutečně zážitky nabitý. Ráno jsme se vzbudili do fialové mystické atmosféry u kartářky a v časopise jsme pak našli exkluzivní pozvánku na sraz samotných pátečníků! Po výživném snídánismu jsme se místo DUPání věnovali přípravě a dokončování našich uměleckých děl, která budeme v sobotu prezentovat. Nahrávali jsme příběhy Josefa Čapka jako o závod, důkladně ohledávali prostor na site specific a v neposlední řadě i fyzické básnili. Pak následoval obědismus a po něm zasloužený post-obědismus. Pak už nás čekalo jen vzájemné prezentování odvedené práce a strojení se na velký večer. Ten také proběhl ve velkém stylu. Potkali jsme samá velká jména; Bratři Čapkové, Karel Poláček, Ferdinand Peroutka, František Langer, nebo dokonce i sám T. G. Masaryk! S nimi jsme se pokusili poznat surrealismus a proniknout do našeho podvědomí, což se nám nakonec svým způsobem i podařilo. Jenže to mělo své následky. Zasekli jsme se totiž ve snu samotného Peče a cesta ven opravdu nebyla snadná. Nakonec se nám ale podařilo zasadit se o spravedlnost, která tomuto českému velikánovi byla odepřena a my se mohli bezpečně vydat na kutě.

FOTOSOUTĚŽ

Pozor, pozor. Jedinečná a neopakovatelná šance ukázat svůj umělecký cit pro fotografii právě přišla. Vyfoťte a pošlete nám tři fotky na jedno vybrané slovo ze zadání a pokuste se zachytit zajímavé momenty kolem nás a zároveň obohatit expozici naší galerie. Slova, ze kterých si můžete vybrat jsou: Protiklad/Kontrast, spojení a naděje. Dejte se do toho!

pohádka na pokračování

Byl víkend a já jsem se po dlouhé době vydal do parku. Jistě si říkáte, park v černobílém městě, to nemůže být nic zajímavého, ale to byste se pletli. Na temné hladině místního rybníčku pokojně plavou lysky a já jim házím tmavý chleba. Na hladině kromě kachniček plavají i bělostné květy leknínu. Je tu klid, jen pár dětí někde opodál hraje na schovávanou a několik dospělých běhá a venčí psy. Já sedím na svojí oblíbené lavičce jako každou sobotu a s radostí sleduju ty malé černobílé ptáky, jak se přetahují o drobký chleba, které jim trpělivě házím.

Najednou cítím, jak si někdo sedne za mě a svoje záda opře o ty moje. Podivil jsem se a už už jsem se chtěl otočit, když se za mnou ozval hlásek. “Nedívej se na mě.”

Byl tichý a měl jsem pocit, že musí patřit někomu stydlivému. Z toho, jak jsem nahnul hlavu, jsem viděl jen záblesk modré barvy. Tenhle cizinec musí mít nějaké spojení s tím mužem, kterého jsem tehdy v galerii potkal a který si u mě nechal svoji hůl.

“Co tady děláte?” Zeptal jsem se nesměle. “Nic.” Šeptnul hlásek. “Jsem na úplně obyčejných místech, kde se nic zajímavého neděje.”

“Aha.” Breptnul jsem a vrátil svou hlavu

zpět do své přirozené pozice. "Mohu vám s něčím pomoci?" Zeptal jsem se, očekávaje běžný průběh konverzace s barevnými bytostmi. "Nebo mi chcete něco ukázat?" Následovala chvíle napjatého ticha. Teprve potom hlásek za mnou pípнул. "Ne, nic od vás nepotřebuju, děkuji." Svraštil jsem obočí, neboť jsem nebyl schopen pochopit proč by se mi jinak zjevovala taková bytůstka. "A proč jste tedy tady?" Zeptal jsem se zvědavě. Hlas za mnou mi nesměle odpověděl. "Ne vždycky se věci dějí pro něco, jsou chvíle, kdy se něco prostě děje." A na moment se hlásek odmlčel a já najednou slyšel všechno to švitoření ptáků, rostlinstva a jiného okolí o chlup zřetelněji. Byla to nádhera. Tichá symfonie, která ale nikdy neustává, jen je dost tichá na to, aby jí většina ani nespozorovala. A já tam seděl, šedé nebe nad mojí hlavou a srdce se mi zaplnilo takovým hezkým pocitem, takovou blažeností, až jsem nechápal, kde se všechna ta radost bere.

"Děkuji, že jste ti se mnou poseděl." Ozvalo se náhle za mými zády. Kývnul jsem hlavou ačkoliv jsem si nebyl jist, zda bytost a mnou je takové gesto vůbec schopna zaznamenat. Nechtěl jsem svými slovy odehnat ten plachý moment, který si vedle mě usedl na lavičku a jehož jemná jarní vůně jakoby se prosákla do celého

mého bytí. Přál jsem si, ať tato chvíle nikdy neskončí. Bylo to jakoby bych byl sám v celém světě a přec jsem nebyl opuštěný. Vzduch, země pod mýma nohama, to všechno bylo plné tolika emocí, tolika prchavými zázraky a rutinou s krátkou životností. Jak jsem ale nevyhnutelně tušil, žádná chvíle netrvá věčně a když jsem cítil, jak se bytůstka za mnou pohnula, věděl jsem, že o tuto chvíli stůj co stůj přijdu. “Mějte se hezky, pane Puntík. Byla to čest posedět s vámi na moment.” Řekl hlásek a dříve než jsem byl schopen se ohlédnout za ním, proměnil se v prchavou mlhovinu a rozplynul se do prázdna. Na místě, kde jsem domněle ještě před pár chvílemi mluvil s bytostí zcela nelidskou ležel jediný pozůstatek a důkaz její přítomnosti. Petrolejově modrý kabátek, nedbale přehozen o dřevěné žbrdlení lavičky.

Zeptejte se kurátorů

Proč náš hlas zní v realitě jinak, než jak ho slyšíme?

Náš hlas zní v realitě jinak, protože existuje efekt nafouknutého balónku, kdy mezi mozkiem a lebkou je vytvořena vzduchová bublina, která zabraňuje slyšení blízkých jevů.

Proč se slunce zvětšuje?

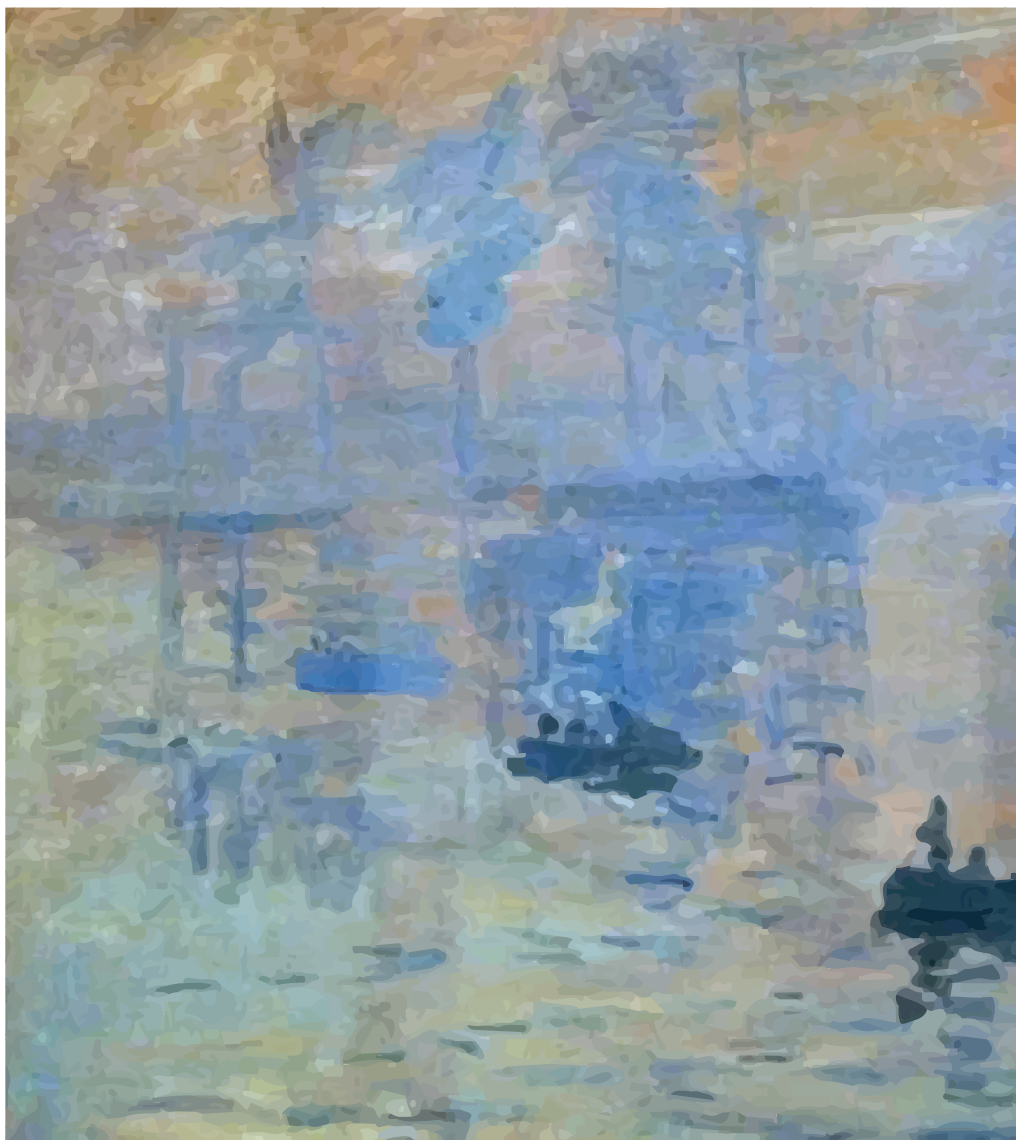
Protože ho pravidelně nafukuje velká vesmírná bytost, samozřejmě.

Proč nejsme všichni slavné celebrity?

Protože kdyby každý byl slavný, nebude slavný nikdo.

Slavné obrazy zahraničních umělců

Imprese, východ slunce
Claude Monet
(Impression, soleil levant, 1872)

zjistismus

Je to umělecký směr, jehož hlavní inspirací je krásný okamžik, který se umělec snaží co nejrychleji zachytit na plátno vytvořením nejasné spleti barev, jež se divákovi zjeví, když od obrazu poodejde dál. V literatuře se směr též primárně soustředí na zachycení okamžiku a emocí z něj plynoucích.

Takovýmto nebývalým způsobem nepracoval v druhé polovině 19. století nikdo, směr měl však myšlenkově nejblíže k realismu a ve své době byl tvrdě kritizován. Mezi představitele tohoto směru patřili např. Claude Monet, Camillé Pissaro, Eduárd Manet, Fráňa Šrámek

Paul Verlain - Podzimní písně

Sám sklon a ston,
svých viol tón
podzim roní,
a duši mou
rve touhou mdlou,
monotonní.

Skláním se níž
a blednu, když
chvíle zazní.
Vzpomenuv dnů,
propadlých snu,

pláču v bázni.

A odcházím
ve vichru zim,
který svístem
žene mne z chvil,
jako bych byl
suchým listem.

Ulice - Fráňa Šrámek

My přišli k ní, když nejvíc divočila, by
na bronzu nader svých nás krotké skryla,
my opustili pastýřský svůj tichý stan, by
pro nás rozpustila, by nás zahalila v svůj
vrkoč divý s modrou krásou elektrických
ran.

Tu vzala nás. Pod hrozny světel dula
praporci sukní, sršela a kula na žárovišti
smíchů, zorníček a skel, a tančíc ovinula,
k bezdechu nás ovinula hroznýšem krásným,
který žhnul a mrzivěl.

A kupci, lovci, zvěř a perly, potápěči a
lidé pastevčí, s kůzlátkem v rukou, které
mečí, my všichni lačně její léky pili, jed,
a každý jinou řečí, babylonskou řečí do
vřavy mumlaje, své věnce, biče plet...

Poznejte vaše kurátory

AAAAňča von Munch

Nelekejte se! Aaanču její divoká vášeň k umění ji jakoby předurčila k expertíze na expresionismus, kterou ovládla s naprostým přehledem. Je to takový ptáček zpěváček našeho galerijního ansámblu a její hudební talent je stejně výřečný jako ona sama. Kdyby mohla být jakýmkoliv hudebním nástrojem, byla by bezpochyby harfa, protože všem hraje na struny. Pokud ale uvidíte AAAaňču, jak plná emocí běží k Trnávce, zavolejte nejbližšího kurátora nebo si naostřete hlasivky.

Avojmýd Nykasien

Pokud jste trochu zmatení, jak vlastně této kurátorce říkat, neztrácejte hlavu. Ve skutečnosti to neví nikdo, ani kurátorka sama. Plná energie a vášně, která mnohým dospělým chybí, je důležitým kouskem skládačky v našem kruhu zaměstnanců. Nic moc nepromýšlí, skáče do věcí po hlavě a hlavně se z ničeho nehrouť. Její životní motto zní takto: gzivSZDGVUÍq wh fi

Istický horoskop

Rak: Jsi slunéčko sedmitečné a dokážeš rozzářit celý pokoj.

Kozoroh: Jdi do všeho po hlavě stejně jako roháč obecný se svými rohy.

Vodnář: Dokážeš být velmi nenápadný stejně jako tesařík alpský, ale když si někdo všimne, tak tě nemůže přestat obdivovat.

Ryby: Jsi dravý střevlík fialový s kovově lesklým tělem, takže jsi nezranitelný i když se ne tak vždy cítíš.

Beran: Někdo si myslí že jsi škůdce jako mandelinka bramborová, ale možná tě jenom někdo škůdcem dělá.

Lev: Jednou najdeš svoje larvy, možná ale nebudou tam, kde je hledáš, ale třeba v půdě, ty chrouste obecný.

Býk: Jsi výborný plavec, tak nepřestávej plavat, ale nemusíš plavat vždycky. Nejsi přece potápník vroubený.

Blíženci: Zlatohlávek zlatý je nádherný brouk a ty ostatně taky.

Panna: Nosatec žaludový na sobě vidí jenom chyby a neví, jak je nádherný.

Váhy: Všichni si myslíš že děláš jenom škodu, jsi přece jenom lýkožrout smrkový, ale nenech, aby tě tvé okolí definovalo.

Štír: Jsi páteří své rodiny, to ale neznamena že musíš být páteříček sněhový.

Střelec: Nemusíš být vždy světlo pro všechny, hlavně buď světlo pro sebe, světluško.

Denní dávka luštění

Naše múzy se zamotaly, dokážeš je poskládat zase zpátky?

- M U B I K S U S
- L U R S I S M A R E U S
- S I M N E M I S U P R O S I
- M I U S L I V I L C
- S U M I I I M P V T R I S
- M U S A D I D A S
- S M U I N S I R O P E X M E

Zaslechnuto

Anička: Jejký, já jsem tu nechala ledvinu.

Maty: Já jsem mnohem starší, než jsem byl před rokem

Maty: Pánové vy máte čas?

Michal: Definuj čas.

Vašek: Já nevím jestli se usmíváte nebo jste naštvaný.

Anička: Pozor ať si nevykloubíš, koleno, ne rameno, ne teda loket.

Iva: Au! Já si stoupla na vlasy.

Pohádka na pokračování

Dnes se mi rozbil budík. Musím tedy předpokládat, že se tak stalo, protože, když jsem se na něj uprostřed noci díval, zdálo se mi, že se kdysi přesné ručičky mého časostroje proměnily v jakási vlnící se hádanka.

Vstal jsem a šel jsem se obléknout. O mojí skříň byla opřena ona podivná hůl, kterou jsem tehdy odnesl z galerie po setkání s ještě podivnějším mužem. Na chvíli se mi zdálo, že na mě ta pazvící hlava zamrkala. Po chvíli zaváhání jsem opatrně otevřel skříň tak, abych se onoho nevyzpytatelného předmětu vůbec nemusel dotknout. Co na mě však čekalo ve skříni nemohla čekat ani ta nejjasnější jasnovidka.

V mé malé skříni stál žlutý nosorožec. Koukal na mě unavenýma, ale přívětivýma očima a na rohu se mu pohupovala buřinka. Překvapeně jsem na nezvaného hosta zamrkal a dříve, než jsem se stačil dotázat, co dělá v mojí skříni, tvor spustil. Mluvil s těžkým přízvukem, ale odkud byl, to bych vám říci nedokázal.

„Velice se omlouvám za vyrušení, ale hledám brýle.“ Řekl nosorožec a noblesně se uklonil. „Neviděl jste je někde?“

Stále překvapen nečekanou návštěvou jsem

zavrtěl hlavou. Něco na něm mi připomnělo starého muže, a tak jsem se rozhodl jednat. Dříve, než jsem si to stihnul rozmyslet, jsem popadl onu hůl a nosorožci jí ukázal. „Potkal jsem takového muže...nechal si v galerii tohle a já bych ji rád vrátil. Neznáte se náhodou, když jste oba taková barevní.“

Nosorožec moudře pokýval hlavou. Pak promluvil.,Ale ovšem. Takového muže jsem nikdy nepotkal. Jinak se však mám náramně, děkuji za optání.“

Poté se na mě ještě jednou zahleděl a chvílku jsme tam oba stáli v naprostém tichu. Najednou se nosorožci zaleskly oči a on začal usedavě plakat. Zmaten celým setkáním, podal jsem plačícímu hostovi kapesníček do kterého se horoucně vysmrkal. Mezi vzlyky nosorožec zvolal.

„No, jsem já to ale hlupák, no ne.“ A mocně se vysmrkal do mého černobílého kapesníčku. „Vždyť já ty brýle mám celou dobu posunuté do čela.“

A opravdu, jako z čistého nebe se mému čtyřnohému a rohatému příteli objevily na čele obrovské brýle se zelenými obroučkami. Pak mi jen slušně poděkoval, popřál hodně zdaru a zavřel dveře do skříně.

Když jsem ji však znovu otevřel, byl pryč

on i jeho buřinka a znovunalezené brýle. Nemohl jsem však přehlédnout jeden malý detail a to ten, že na podlaze se povaloval posmrkaný kapesníček, který se jako zázrakem z černobílého vzoru změnil na pestře fialový s kresbami hodin.

Programismus

pátek 14. 8.

ráno

8:00 otvíračka

8:30 snídanismus

dopoledne

9:00 přípravy KUKDOŽELIVA

13:00 obědismus

odpoledne

13:45 - 14:45 post-obědimus

15:00 - 18:30 sesazení částí site specific
v odděleních

večer

18:30 večeřismus

20:00 večerní diskurs

22:00 zavíračka